

CONCERTEN

Magna Carta koestert trouwe fans

De Britse folkrockgroep Magna Carta viert zijn 25-jarige bestaan met een tournee die dit najaar Nederland aandoet. Zanger-gitarist Chris Simpson: „Ik heb het idee dat we nog lang niet klaar zijn”.

Door HARRY DE JONG

YORKSHIRE • Behoedzaam zoekt de jeep zich een weg door het eindeloos lege landschap van de Yorkshire Dales. De heidevelden op de zacht glooiende heuvelruggen kleuren donkerbruin en hier en daar klonteren huisjes van grijze baksteen samen in een diep uitgesneden vallei. Wanneer drie fazanten de weg versperren, stuurt Chris Simpson de jeep naar de kant en draait het portier naar beneden. „Kijk”, zegt hij en wijst naar het lege land. „Dit is het land waar ik geboren ben en mijn familie honderden jaren heeft gewoond. Ik ben er zo mee verbonden dat ik nooit weg zal gaan. Nog belangrijker is: dit is de omgeving die mij inspireert voor het schrijven van liedjes.” Als zanger-gitarist is Chris Simpson ruim drie decennia de spil van Magna Carta, de Britse folkrockgroep die zich in de jaren zeventig uit de anonimiteit speelde met nummers als *Seasons* en *Lord of the ages* en zich sindsdien verzekerd weet van een honds-trouwe aanhang in heel Europa.

Magna Carta: Chris Simpson en zijn vrouw Linda.

Foto: GPD

Hoewel de groep is gereduceerd tot een duo dat bestaat uit Simpson en echtgenote Linda, is de futur nog niet uit. De Simpsons ondernemen nog internationale tournees en binnenkort staat Nederland op het programma. Om het 35-jarig bestaan van Magna Carta te vieren, heeft Chris een driedubbel-cd/dvd samengesteld met oud en nieuw werk van de groep. Liedjes met een tijdloos karakter die balanceren op het snijvlak van pop en folk.

Uitvalsbasis van het zingende echtpaar is het piekleine dorp Hebden Village. Wanneer Simpson de jeep het erf van zijn woning oprijdt, komt een zwarte Labrador enthousiast op hem afspringen. Een cadeautje van zijn

Nederlandse fanclub. Toen Linda vijftig jaar werd, kregen zij en Chris de hond aangeboden. Simpson lacht: „Hij heet Harvey. We hebben hem ooit meegenomen naar een akoestisch concert. Begon-ie halverwege mee te janken. Een man in het publiek had een vol glas bier vlak bij Harvey neergezet en toen hij het op wilde pakken, was het leeg. Had de hond het stiekem leeg geslobberd. Harvey is dus een echte muzikanten hond: hij zingt en drinkt bier.”

Simpson kan op zijn 63ste terugkijken op een rijk muzikantenbestaan. Zonder veel noemenswaardige hits heeft Magna Carta toch acht miljoen albums weggezet. „Ik heb het idee dat Linda en ik nog lang niet klaar zijn. Vooral

de laatste maanden barst ik weer van inspiratie voor nieuwe liedjes. Ik schrijf vooral over mensen en de natuur.”

Hij wijst uit het raam. „Wat dat laatste betreft heb ik hier natuurlijk stof genoeg. Hier kun je zo twee dagen lopen zonder een mens tegen te komen. Ik ben altijd een vrije jongen geweest. Daarom ben ik ook in de muziek gegaan. De eerste jaren met Magna Carta was 't armoede. We gingen op weg in een oud busje om vijftien pond te verdienen, maar maakten minstens tien pond onkosten.”

Een van de nummers die Simpson na nog steeds na aan het hart ligt, is *Fields of Eden*. Een liedje waarin hij een somber toekomstbeeld schetst. „Ik ben ook niet optimistisch. Mensen misbruiken de natuur en dat zal de wereld opbreken. Mijn ouders wisten dat al. In mijn liedjes zing ik ook over hen. Ik kom uit een familie waar nog onderling gesproken werd aan de etenstafel. Tegenwoordig praten mensen niet meer. Vraag maar eens aan een willekeurige meubelhandelaar. Die verkoopt nauwelijks nog eettafels, want mensen zitten liever met hun bord op schoot voor tv.” Simpson grinnikt: „En daar kan ik dan weer een mooi liedje over schrijven”.

Magna Carta: 5-11: Parktheater Arnhem, 18-11: Cardo Groesbeek, 1-12: De Lampegiet Veenendaal, 3-12: De Lantaem Zevenaar.